

3723

22.VI.
1929

19165

ГЕН-
ГХ..

ГЕН-
СА..

ALCORN NORTH..

ВІСНИК

Сирин

Визання
Львівських Чортів

22. червня 1929.

ПІД ПРАПОР !

У карні ряди під звук короткої команди!

З самопевною вірою глянемо у непроглядне Майбутнє!

Крицева воля, сталеве бажання дозволить нам оформити його по наказу вічного закона Слави і Могутності української Імперії, бо немає стриму у поході до Ціли.

В святому змаганні грімким буревієм покотимося по всім усюдам, несучи творчий фермент, життєрадісний, заразливий сміх, очайдушне завзяття!

-Жити нам! Жити вже треба!-

Духу багато зачерпнути у здорові, молоді груди!

Бурливими, спініеними хвилями змити все те, що на дорозі нам стане!

Під прапор!

З давними вічними ідеями, з новими силами, з новим розмахом, оновлені радісною хвилею!

Під золотом-горіючий, жаром-червоний чортівський чорний прапор.-

Як блукали ми, то ми тим горді і сильні! Шляхів ми шукали, нових і незнаних! Блукали ми, бо жили, змагалися й росли.

Не кинемо непроглядної заслони на наше вчора! Бо завтра йдемо стрічати багаті у досвід, добутий із похибок. Усі наші додатні добутки можна зрозуміти лише розглядаючи їх рівномірно із похибками чи невдачами.

Чинником безоглядно позитивним вважаємо цей фермент, який ми внесли, розбурхуючи спокійне плесо старшо-пластового життя. Ясне поставлення справи: з нами або проти нас - причинилося до скристалізування поглядів в УУСП, направило й ті похибки, про які мова в горі.

І на будуче вважаємо конечним час до часу кинути нові кличі, котрі може з початку видадуться загалови парадоксами, а котрі прецінь багато будуть мати правди у собі (бо сей, що кидає нові кличі, мусить їх сам на початку добре передумати, виносити у нутрі).

Вічний творчий рух вважаємо найбільшою правдою життя.

У загальному вважаємо - найвищим нашим наказом Службу Вітчизні. Наша ідеологія!?- не має часу на розроблювання її! Міститься вона у кличі: "Україна понад все".

Усе друге, що робимо, впливає лише зі сего клича, являється тактикою, а не суттю.

Пласт являється середником до ціли і має дати Вітчизні карних, вихованих громадян, які мають неоспоримі цінності душі, тіла і ума.

Стараємось бути по можливості совершенними плстунами, маємо свої характеристичні ціхи і стремимо до витворення своєрідної романтики ватри, гір і ліса; стремимо до важкої умілості серйозної праці серед правдивої веселости і сміху.

Сьогодні, як і давніше, отверто кажемо, хто ми, чого хочемо, куди стремимо. Знаємо, що маємо і будемо мати ворогів і приятелів.

А що не сумніваємось у правильности нашого шляху, що наші завдання загально хосенні, бажалиб ми, щоби як найбільше пластунів ішло побіч нас! Але для спільної мови треба не лише спільних цілій, але й одного світогляду.

Се до других!

А ми?! - самі?

-Під прапор!-

У карні ряди під звук короткої команди!

Коби у гранітний моноліт стопилися усі наші погляди й бажання!

Я...

Дусько.

ДО СЛАВИ !

З темряви, хаосу й безладдя вийшли ми,
З вікової неволі родом - зігнені в ярмі.
Батьки покірности нас вчили й гнулися самі,
В розпуці й безнадійности ярмо тягли.
Блукали ми без шляху, без провідників
І тільки в душах наших тліли в попелі на дні
З великого огню - головні зуглені дрібні,
Заховані під пилом забуття віків.
Носили ми ту іскру Божого огню
Крізь пекло: тюрми й муки, крізь завзяті боротьби,
Крізь сірих, будних днів примари - ворогом вони
Найтящим нам були! Стягали на землю
Вірлиний лет думок, а горду смілість льва
Замінювали в рабський дух вигоди і брехні,
Брехні для хліба, користи й наживи. Та в огні

Зродилась наша мужність й сила сталева!
Вона пригаслу ватру розпалила в мить
І дала нам се зрозуміння мужного життя,
Що ціль в побіді бачить - не боїться розбиття,
А перешкоди всі побідю палить!
Не побоялись ми до бою сприсягтись
З прокляттям рабським, що палило сорому пятно
На чолах нам, бож всуди в світі чули ми одно:
"Раби - і на державу їм не спромогтись!"
Почули ми Приказ: отсих рабів змініть
У вольних горожан могучий нарід! Бийте в дзвін!
Здвигніть йому державу, хай засяде в славі Він,
Могучих предків гордість в Него ви збудіть!
Готуйте других, - кличте всіх у Храм новий,
Самі найменшим Богу іскру в грудях розпаліть,
А старших за собою рвіть; їм душі обнови́ть
І кличте їх: Усі ходіть у Храм вільний!
Почули ми. А ватра світить нам на путь
Кривавим світлом бунту й боротьби, та сталь кипить
В огні, синявим зимним світлом карности блискить,
А відблиск в тій - немов полки в шоломах йдуть!
Ідемо й ми вже, сильні вірою, у бій,
Прийдеться нам апостолами Волі бути в нім
З рабів безвольних - нарід гордий викути в огні
Знайти йому геройську душу в битві тій!
А з наших жертв і крови нам спасення йде:
Воскресне Нарід наш, оновлений, святий, - на світ
Прийде нам Вожд, тризуб здвигне і сповнить Заповіт,
До слави і побіди Нарід поведе!

ЗНАЧІННЯ УПУ У ГРОМАДЯНСТВІ.

Трагедія України в її історичнім розвоі було те, що у майбутньому напевне стане її силою, а саме її переходове положення на грані двох світів і двох культур, на грані приманчивого, райдужного сходу і суворого, сталевого заходу. Коли досі створили ми мало річій "вічних", то се тому, що з обох світів черпали ми охотніше хибні чим прикмети.

Питання жити чи животіти лягло у основу обох світоглядів! І коли орієнт пасивно рішився видіти у принадній контемпліції, у сонливому роздвоєнні, у лінійній мрійливості, тоді окцидент реально мечем рішив вирішити послідовно всі дразливі питання.

-Коби спокійно, гарно і приємно! - Девіз Азії.

-Коби славно володіти! - клич Європи.

Фантомні, казкові коліркові образи уяви чоловіка, що надихався опіуму, і до божевільної насолоди реальний образ кривавого побосвида із кістками і трупами.

Західний постулат володіння і сили зродив відповідні організми: середньовічних лицарів, сучасних скавтів. І як скавтинг, - організація мо-

лоді, - на заході має виховати молодь по бажаним кличам, у нас має це одно завдання: переціпити західно-європейські поняття на наше своєрідне підложе, докинути до вибуваючої уяви, питомої оригінальності, вибуховості й фанатизму сходу, залізньо-бетонну консеквенцію, реальний тверезий погляд, крицеву волю й ненаситне бажання-заходу.

Український Пласт у першу чергу мусить свою молодь виховувати під кличем: дорівняти сьогоднішнім світовим націям; - ось завдання сьогоднішнього і найближчих поколінь України.

Під сям поглядом розробляється по можності і наш плян: ні хвилі до страти не маємо ні ми, пластова молодь, ні колектив української нації.

І тому дивним видається погляд деяких посторонніх, які форми нашого Уладу ("голі коліна") беруть за його суть, які все це Пласт уважають пожиточним, але лише забавом!, які вважають, що "студентам час покинути дурниці", бо їм треба братись до "серйозної громадянської роботи". -

Яке відношення Пласту до громадянства, яке його місце у нашому житті?

Як сьогодні на наших очах розвинувся могутчий рух молоді, що ставить собі кличем відродження української нації, то можна з цим рухом не погоджуватися, але не можна його заперечити, ні здержати.

Рівночасно завважати треба, що Пласт, як організація молоді з природи річи загальному рухови молоді противитися не може; що більше навіть сказати сміло можна, що Пласт своїми методами виховання, своїм несконплікованим, але тверезим світоглядом сьогоднішній рух молоді викликав, зглядно здетермінував, даючи побіч здорових елементів сучасного світогляду молоді, де й вироблених, повних ініціативи провідників.

Пласт повинен бути отже початковою школою нашого суспільного життя, яку повинен перейти кожний майбутній інтелігент. Підпорядкований постулатам нації не сміє стати ніякою замкненою кастою, але дбає, щоб набуті у Пласті прикмети як найширше поширити серед нації.

Основою виховання стає те, що в декого викликає вражіння примітивізму, у другого забави: змагання у всіх можливих формах, тілесне й умове. Слід звертати увагу не на всестороннє знання (бо його в середніх школах забогато), а на те, щоб чоловік був у сей спосіб виобразований, щоб був здібний до всесторонності або иншими словами, щоб на кожнім місці, у всіх обставинах, в кожній порі дав собі раду. - Не можна забувати, що пластуна має обовязки у школі, яких занедбувати йому не слід, що знанням не можна нікого переважувати, що знання добути у школі, треба лише справлявати! -

На сій загальній основі розвивається поодинокі таланти у всіх специфічних відмінах відповідно до індивідуальних замилювань. По розвиненню сих основних прикмет пластуна іде у громадянське життя туди, куди притягає його замилювання чи konieczність. Ствердити отже треба, що Пласт є школою громадянського виховання, у сьому пору де в головній мірі для української інтелігенції, до отже праця у ньому на становищі інструктора чи організатора є **в і д в і ч а л ь н о ю**, **п о в н о - в а р т і с н о ю** **г р о м а д я н с ь к о ю** **р о б о т о ю**.

Пластову школу повинен перейти кожний молодий Українець.

По скінченні сеї школи виховання, переливаються пластуни у ряди ідеологічної організації, яка призначає відповідні пости у громадянському житті. Деякі з них остають далі у пластовій уладі, для організації та на фахових інструкторів.

Усі інструктори повинні поглиблювати свою пласт-освіту, студіюючи педагогіку і методику пластового вишколу.

В зв'язку з цим конечно є створення експериментальної і методичної катедри метод пласт-виховання.

Сьогодні брак ще у значній мірі фахових інструкторів; сьогодні далі далеко не вся молодь середніх шкіл переходить пластовий нижчий вишкіл. Тому то в значній мірі усі пластуни залишитися мусять у рамках пластової організації для ведення діяльності у ній.

Неупорядкованим являється також сьогодні відношення Уладу до ідеологічних організацій, але й се питання мусять вирішити життя у скоршому чи пізнішому часі.

6/V.1929.

Я...

П.М.І.

ПЛАСТОВІ ВИДАВНИЦТВА.

Сі може у нас в Пласті стоять гірше від інших справ. Про їх поліпшення писати важко, бо вони серед Українців, взагалі не йдуть. Та все таки думаю, що якраз в Пласті вони можуть найліпше піти, тільки треба відповідно налаштувати кольпортажу, бо редакційна сторінка стоїть не зле: маємо авторів, маємо що видавати, тільки нема за що. Подам кілька проєктів відносно адміністрації видавництва, що виринули в останньому часі.

1. Перше всего ми повинні як слід використати до кольпортажі ту силу, яку посідаємо, а якої інші не посідають. Маємо по багатьох місцевостях пл. відділи, як вони добре занялися кольпортажем, то ми в короткім часі всі видання розпродалиби і моглиб поступити даліше. Примір: В одній місцевості стояли ужгородські пл. календарці в книгарні і ніхто їх не купував. Один пластун однак взяв їх в книгарні і протягом кількох днів продав їх аж 80. Подібно було із одноднівкою Лісових Чортів. Колиб отже кождий пластун поставив собі за обов'язок продати тільки один примірник якогось пл. видання, то пл. видавництва стоялиби як найліпше. В тій цілі в кождім пл. відділі повинен бути один відвічальний за все пластун, що займався кольпортажем і якого можнаби навіть потягати до судової відвічальности, щоб він собі не легковажив своїх обов'язків (як се лучалося давнійше) і який дїстававби за свою працю якийсь відсоток. В цілі налаштування кольпортажі адміністрація повиннаби навіть уладити спеціальні поїздки.

2. ВПКмда моглаби урядити по кождім виданню змагання пл. відділів виключно в його кольпортажі і по побіді дати даному Куріневі відповідну нагороду. Сей проєкт повиненби удатися.

Можна би перевести і інші способи в життя, які в останнім часі оголошено рефератові преси.

3. (Проект Атанасія Фіголя). Щоби пластунам не забирати багато часу з кольпортажем, повинен кождий відділ зеднати з поміж громадянства бодай 20 сталих передплатників пл.видавань. Коли би таких було бодай 600, то що два місяці стало можна би видати одну книжочку. Тут повинні бути помічні старші пластуни: їх сила при видавництві цілком не зужиткована. Кождий старший пластун повинен купити кожде видання, себто бути сталим передплатником: тоді відразу маємо їх приблизно 200. А чомусь деякі ст.пл.-и тільки руйнують пл.видавництва, бо їх не тільки не купують, але взявши їх, не сплачують грошей. При найбільшій фінансовій скруті чейже можна на два місяці таки купити одну книжочку.

4. Це проекти обчислені на власні сиди. Верх. Отаман подав плян обчислений на ширші круги нашої молоді і громадянства: заложити видавництво не виключно пластове, яке видавало би і книжки не пластового змісту, через що вони розходили би ся в ширших кругах, а за сей дохід видавано би і книжки стисло пл.змісту; Молоде Життя зробити можна також не лише пластовим. Сей проект можна би получить з 3. проектом.

5. Могли би тут прийти з поміччю і пл. Куріні. Приміром, сильніші пл. відділи кладуть собі за мету видати раз на рік чи на два роки одну книжочку; кошта видавництва виносять 300-500 зл. Стільки грошей при помочи імпрез прибирають і або видають самі, або присилають гроші до адміністрації, щоби видати їх коштом пл. книжочку, з чого весь дохід приходить даному Куріневі.

Важне тут те, щоб хтось всеціло з посвятою мав змогу зайнятися адміністрацією всіх видавань і перевести котрі небудь проекти в життя, а тоді пластові видання певне піднесуться, тимбільше, коли загал пластунів прийде їм з поміччю.

Останніми часами приступлено вже до реалізування 3. і 4. проекту і повстало пластове видавництво "Вогні", яке й видало поезії пл. Б. Кравціва і серію листівок.

ПЛАСТУВАННЯ В ЗИМІ.

Питання пластування в літі розв'язане і загально відоме. Виразником його є літні табори. До 1928. р. зима була все перервою в правдивому пл. житті. З konieczности гуртувалося воно в тісній домівці. Щойно зима 1928/29. стала переломовою, а збрусь сего перелому стали лещети. Не можна сказати, щоби перед тим пластуни не їздили на лещетах! Противно, найкращі наші лещетарські осяги належать до пластунів. Але як кождий спорт, так і лещети опинилися поза Пластом як організацією! Звичайно Пласт мав би певні намічені цілі, не може вважати ніякого рода спорту як самоціль, бо се викривило би Пласт-ідею. Спорт як засіб, як одна з метод виховання тіла, завжди мав першорядне значіння! Якраз пластуни провадять перед в українському спортовому житті! Чому саме 1928. р. став переломовим - кождий може догадатися. Рік сей був дуже відмінний від інших буденних років. Це дасться завважити не лише у відношенню до спор-

ту, але й до інших ділянок нашого життя.

Ще до листопада 1928.р. починається у Куріні Л.Ч., а далі і в цілому коші оживлений пропагандистичний рух за поширенням їзди на лецетарях. Рух прибирає характер більше масовий, а не як дотепер було одиничний. За ініціативою Л.Ч. замовляється у Винниках у "Титані" 20 пар лецетарів, які "Титан" і доставляє. Решту замовлено в інших місцях. З початком зими зорганізовано пл. лецет. секцію, котрої головою стає пл. Полотниць, Чорноморець. Секція вступає в члени К.Л.К., в котрім і так творять пластуни 80% більшість. Заінтересування стає загальне, але до повного спопуляризованя сего спорту не доходить ще сеї зими ізза високої ціни лецетарських приборів.

У січні можна вже було числити понад 50 лецетарів в львівському коші. Слід замітити, що й непластова молодь береться до лецет так, що число лецетарів Українців зростає на кількасот процент. На протязі зими організується ряд прогульок в околиці Львова, як також пластуни беруть участь в прогульках організованих К.Л.К. Місця тих прогульок: Погулянка, Кайзервальд, Чортівська Скала, Винники, Сагара, Зашків, довкола Львова. Прогульки відбуваються кожної неділі і тішаються гарною фреквенцією, одна приміром числила понад 70 учасників, що в порівнянні навіть з Поляками і Жидами є рекордом. У змаганнях організованих К.Л.К. беруть пластуни активну участь і займають перші місця. (І нагор. Мриц І. "Л.Ч. "). Декотрі прогульки як приміром довкола Львова і до Зашкова можна назвати гарними осягами. І в одній і в другій перед ведуть Л.Ч.

Колиб ми хотіли тепер подати загальний характер лецетарського руху 1928/29.р. у Львові, то на перший плян вибивається його організованість. Прогульки роблять свою карність і порядком гарне вражіння. У загальному дається підмітити у лецетарському рухови доосередні стремління. Се явище досить маркантне. Лецети, хоч є спортом чисто індивідуальним, де кождий зданий на себе, де кождий може з гордістю сказати, що кождий свій осяг завдячує тільки собі і своїй відвазі, де кождий може вибрати дорогу, яка йому найбільше відповідає, де повна свобода руху і просто необмеженість простору і помислів, сі лецети прибирають характер наскрізь, що так скажу, суспільницький. Дивлячися з боку на українських лецетарів, не можна було абсолютно дошукатися ославленого українського анархізму, протівно, можна було ствердити, що оскільки людина є товаришським сотворінням, - то Українець є ним в першу чергу. І хоч не без впливу було тут число пластунів, то всеж таки причина лежить глибше, саме у стремлінні укр. молоді, яка намагається прямо підсвідомо надати кождому своїй виступови якусь організовану форму. Якби не було, то кождий, хто брав участь в сих прогульках, признає одно, - що кождочасно був він вповні вдоволений, хіба зломив по дорозі дошку.

Заключення: Послідна зима вказала новий шлях пл. виховання в зимі.

Лецетарський спорт має отсі прикмети так важні для нас молодих:

- 1) Дає рух на вільнім, свіжим, зимовім воєдусі, чим виробляє силу і зручність як також гартує тіло.
- 2) Виробляє відвагу й рішучість.
- 3) Дає нагоду заспокоїти жадобу пригод і небезпеки, приучує їх поборювати, чим приносить повне вдоволення. Момент сей має великий вплив на психіку чоловіка і виробляє "тип Джек Лондона" чоловіка, який

бачить насолоду в сім, що може заглянути небезпеці в очі і її побороти.

Мавчи ті прикмети, має же й одну, а саме в противності прим. до копаного мяча не робить лещетарство з Пласту спортивного товариства, але противно, позволяючи перенести на лещетарство всі методи пластового виховання, асимілює його і робить його спортом з чисто пластовим характером, щось так, як це діється з туристикою або веслярством.

Наведені тут прикмети вистарчають, думаю, щоб хочби із браку інших зимових полевих занять зробити лещетарство обов'язковою формою пласт. виховання в зимі. Осягнути можна ще се в сей спосіб, що 1) їзду на лещетах поставитися як одну з вимог другого пластового іспиту, 2) лещетарський стрій део змодифікований враз з лещетами і палицями признається обов'язковим пластовим одностроєм в зимі, 3) більшість пластової діяльності в зимі перенесеться на лещети, 4) урядиться зимовий табор.

Все се треба реалізувати вже в зимі 1929/30.р., а приготування мусять іти в парі з літніми заняттями, а пропаганду лещетарського спорту треба перевести вже в сьогорічних літніх таборах.

Остає ще одна чи не найважніша сторона, а се справа матеріальна.

Справа представляється так: В склад лещетарського виряду треба вчислити: дошки, вязання, палиці, черевики, штани, сорочку і шапку. З того відразу треба собі справити: дошки, вязання, палиці, а далі черевики і штани. Сорочку кождий пластун має, а місто шапки, можна хвилюво носити кашкет або берет. Що до ціни, то з зимі 1928/29. можна навести цифри:

дошки (середня якість з фабрики "Титан")	18 зл.
вязання (добрі Гітфельди)	15.50
кільця до палиць	3.50

разом	37.00 зл.

Значить 37 зл. на початок. Заможніші можуть собі на такий видаток дозволити, біднішим повинна допомогти вища влада (В.П.К., О.П.К.). На мою думку можна би рушити фонди з оцадностей. Прим. як представлялася справа у Львові. Кооператива "Пласт" повинна вже в осени поробити відповідні замовлення в "Титані" дошок, в інших українських фірмах: вязань, штанів і т.д.

Палиці може собі кождий витягти з ліщини в лісі. Розуміється, що справа ціла мусить бути так уладжена, що кооператива не може числити на барині, противно мусить стреміти до можливого зниження цін поодиноких артикулів, а ріжницю покрити з інших фондів. Коли справа не буде так поставлена, то не піде вона через кооперативу взагалі. Кооператива є для Пласту, а не Пласт для кооперативи. Дальші пл. частини повинні подбати про придбання майна в формі лещетарського приладдя. В тій цілі треба зінтенсифікувати оцадність, щоб можна було в зимі део справити.

Не виключене, що до зимі будемо мати ще й інші жерела приходів. На кождий случай вже нині про те треба думати і приготуватися. Нам не вільно не доцінювати цієї ділянки виховання, бо ми не маємо своєї держави, котра би за нас дбала, ми мусимо її збудувати. Наші батьки все ще нарікають, що нам ще далеко до Європи. Богато ще праці, щоб других здогонити і на то конто нічого не роблять. Ся зима принайменше у Льво-

ві визначилася величезним зростом лежатарського спорту в Поляків і Жидів. Мало бракувало і ми мусілиб ствердити, що нам далеко до Європи - а батьки кивалиб головами. Так не сталося. Ми з гордістю можемо сказати, що якщо не перегнали ми на тій ділянці наших сусідів-то напевно дигнали, - а все завдяки не словам, але ділам!: сказав-зробив! І ту саме найбільше значіння останньої зими.

Здивується багато, чому якраз у розгарі ідучого літа говорю про зиму. Але знайте, що се не є за скоро. Минулорічна практика се показала, а наведені цифри підтверджують. Цього року мусимо остаточно добути гарні осяги і то без ніяких застережень. Вже в літі думаймо, що робити будемо в зимі, а в зимі, що в літі. Праця наша не може бути поділена на зиму і літо з шестимісячною перервою в середині; вона мусить бути тягла.

Всі до лежеть, найздоровішого і найбільш емоціонального спорту.

Чорний Вуж.

З ЧОРТИВСЬКИХ ПІСЕНЬ.

ГІРСЬКИЙ МОТИВ.

Слова: ДУСЬКА
Муз. ч. В. Б.

Свобідно неповолі.

Гей, там вго - рах Гей там у го-рах ви со - нх Ві-тер свобідно гу -
вго - рах
Гей там Іта Іда
ля - є в темних про ва ляа глу-бо - нх зшу-мом я-ли-ці-м та - є та - є.

Гей там у горах високих
Вітер свобідно гуляє,
В темних проваллях глибоких
З шумом ялиці хилє,
Гей там у горах високих!

Крилами бистрими гонить
Хмари важкі сніговії,
Громами гучно він дзвонить,
Тучі страшні градовії
Крилами бистрими гонить.

- "Вітре, скажи нам, наш брате
Де нам журбу заховати,
Як важкі думи прогнати,
Як твою силу придбати?
Вітре, скажи нам, наш брате!"

- "Гей та ходіть лиш за мною,
Гей, у дрімучі провалля
Ми понесемо з журбою,
Скинемо в пропасть безсилля,
Гей, та ходіть лиш за мною!"

Щоб не злякали Вас трудно
Дам я відвагу вам дужу,
Дам я вам силу у груди,
Дам я вам молодість свіжу,
Щоб не злякали вас трудно!"

КІЛЬКА СЛІВ З РОЗМОВИ З ВЕРХОВНИМ ОТАМАНОМ.

Люблю говорити з Верховним Отаманом, бо його слова все навіяні віром у краще завтра, все бадьорі, повні розмаху і нових плянів. З малим заклопотанням привітно усміхнувся, коли я йому поставив деякі питання і розмова почалась. Тут уривок з неї.

- Що можуть Наш Отаман сказати про працю Л.Чортів в останнім році?

- Лісові Чорти? - Я з них і з їх праці вдоволений. Дать те, що можуть серед своїх обставин дати. Займаються муж. пл. таборами, занялися працею над ремісниками, яка поступає вперед, на полі пл. преси і видавництва відзначаються і дають добрих обов'язкових працівників до пл. установ. - Спеціалізація, яку впроваджують, є добра і пожадана, бо не є вказаним розсівати свої сили, якщо праця має досягнути бажаний успіх. Замічу у них багато нових молодих членів. Хай тільки ті молодші зі старшими живуть в повній гармонії, щоб часом не витворилося небажане тертя, а щоб далі було гарне співжиття як дотепер. Виджу, що наладили вони в останнім році своє співжиття з другими Куріями і уступили давніші не вповні пластові ривалізації. Бо співзмагання між Куріями повинні бути, але дружні без непотрібних невдоволень і їх проявів.

- А яке їх завдання на будуче?

- З важніших завдань Л.Ч. на даліше має на думці одно. Як Л.Ч. перші створили добрі і відповідні форми і рамці для діяльності старших пластунів, так тепер, коли багато з них виходить вже на свої становища, повинні створити для них такі форми співжиття, щоб в них могли вони пластово працювати і від Пласту не відстали, як то часто в таких випадках буває. Повинні створити рамці і напрями діяльності, що так скажу IV. пластового Уладу, зробити його приманливим і цікавим, так як своє

романтикою, веселістю, гумором і фамілійним братерством нав'яли працю в своїм Куріні, як відділі У.У.С.П. Сподіюся, що їм вдасться примінитися до тої зміни і знайти правильний шлях на даліше.

-А що Верховний Отаман скажуть про Улад Укр. Старших Пластунів взагалі?

-Від самого початку я був за тим, щоби стар.пл-ам дати великі права в УПУ. Їх вони використали добре, з користю для уладу. Не годжуся тільки з тим, що деякі пластуни неправильно ставляться до цілей, намічених до зреалізованню поза Пластом і втягають пластунів з відвічальними діловодствами в Пласті до сповнення завдань, які Пласт безпосередно не має в своїй програмі. Бож самі цілі і одні і другі в кінці з собою покриваються і Пласт в їх дусі виковує, а однак чомусь деякі пластуни неначеби пораз перший побачили їх поза Пластом і роблять нераз одні дурниці за другими, через що наражують Пласт серед сучасних обставин на небезпеку. А прецінь мусимо старатися вдержати пл.організацію, бо без неї трудно повести потрібне нам виховання молоді, бо більш ідейні елементи, які Пласт держить разом зорганізовано і дає їм відповідне пристановище, з Пласту виходять.

Як група студентів старші пл-и заняли належне місце і дають від себе те, що серед знаних всім студентських клопотів можуть дати.

-А становище Пласту серед громадянства?

-Пласт повинен як найтіснійше звязати себе з громадянством і брати участь в його працях, що зрештою він і робить, бо бере участь хочби в коляді на Р.Ш., в працях просвітних, кооперативних, а от і тепер ідея свята матері вийшла теж з Пласту, бо п.Лисякова, що поставила внесення на святкування того м'яса, зазначила, що бачила його в Пласті в Косові і тоді зродилась в неї думка зробити його загальним святом для громадянства. Наша пл.праця повинна бути, оскільки вже не вища, то рівнорядна до праці Соколів і Лугів; а чомусь виробилось ту і там поняття, що їх праця є більш ідейна, більш вартісна. Се говорять вони, бо хочуть собі придбати більше робітників. Ми з ними співпрацюємо і даємо по можності їм поміч, але все таки і ривалізуємо, оскільки свою працю цінимо і стремимо до зорганізованню молодшої молоді. Для того хочемо поширити Пласт на селі і серед ремісників, однак на разі не можемо розігнатися, бо не маємо вигідного правного забезпечення. Я є за тим, щоби вироблені у нас сили віддавати на услуги громадянства до інших установ, але тоді щойно, коли будемо мати їх на збут і наперед однак себе мусимо поставити на ноги.

-Пане Отамане! А як дивитеся на IV.улад, себто пл.улад громадян, який хочемо створити?

-В нім треба згуртувати працівників для нижших уладів. Однак до нього належить втягати не тільки активних, але і менше активних членів, щоби мати певного рода запілля, бо інакше витвориться воно з активних і часть їх стане менше активними. В IV.уладі треба дати людям передишку, деби вони хочби і якийсь час не брали участі чинно в пл.праці, але все таки мали почуття приналежности до УПУ-а не, щоби за їх недіяльність сейчас їх вичеркувати, бо опісля важко назад їх притягнути.

-Може мають Пан Отаман ще які свої замітки?

-В УПУ не стоїть ще на належній висоті пресове і видавниче життя, хоч в останнім часі вже дещо його розбудовується. Пл.пресу треба би

зріжничкувати і зробити її може не стисло пластовою, щоб поширити її серед загалу молоді. Не виджу зрештою ясних гороскопів в тій ділянці, а то тим більше, що підховані в нас пластуни літерати перекидаються на інші ділянки праці поза Пластом.

Списав: І...

РОЗМОВА З ОСНОВНИКОМ УПУ. ДРОМ ТИСОВСЬКИМ.

- Який є погляд Пана Доктора на теперішній стан УПУ та його досягнення?

- Чисельно УПУ представляється в порівнянні з іншими уладами ще доволі слабо. Причиною сего стану відносно мале число провідників-впорядчиків, які моглиби зайнятися Пластом, які душею розумілиби пл. Ідею, щоб власним прикладом ділати на молодь. Ізза сего браку впорядчиків навіть необережно булови зедкивати до Уладу більше пластунів ніж можна їх обслужити старшими силами.

Що до людського матеріялу-дорівнуємо під сим оглядом іншим уладам. У нас, пластунів числом менше, за те крадній добір. Український пластун сповняє свої обовязки як слід, так що можна йому доручити виконати навіть тяжкі обовязки. Живемо тепер в дуже тяжких обставинах, через що маємо звязані руки. Тому сама діяльність Пласту не має змоги виявитися добре. І так не можемо уладити прилюдних пописів, виступів і в слід за сим не можемо вислухати критики, оцінки нашої роботи. Не можемо виїхати, щоб приглянутися пластовому життю інших народів, порівняти їх пл. досягнення з нашими. Українські пластуни повинні однак зрозуміти се положення та мимо всього вести свою діяльність так, щоб кожної хвилини, при кожній нагоді бути готовими до таких виступів. Пластуни мусять бути приготованими в кожній хвилі вичерпуючо поінформувати про УПУ чужинців, які приїжджають приглянутися нашому життю. Покищо про се у нас ще як слід не подбано. Тому требаби вже колись взятися до заложення пл. м у з е в, який дававби повний образ нашого пл. життя.

Що до змісту діяльності, то можна сказати, що вона йде правильно, робиться все, що тільки можна зробити в наших обставинах.

- Чи П. Доктор маєть може деякі замітки до до пластунів?

- Мене вражає те деколи н е о б ч и с л и м і с т ь деяких пластунів у важних дорученнях прийаті обовязки в останній хвилині здають на інших або забувають по вагонах і двірцях матеріяли, що їх везуть до таборів і т.п.), через що опісля терплять Куріні, а навіть цілий Улад. Лучається далі у старших пластунів, сказатиби ш у к а н н я и н ш и х б о г і в поза Пластом. Сим ст. пл. наче затісно в Пласті, тому ідуть вони в товариства далекі пластовому світоглядові і пошукуванням різних "орієнтацій", виказують якусь непевність до до вартости свого національного "я", якийсь брак смілости виявити себе на вні українським пластуном, а прецінь в Пласті є місце на кожду позиточну, культурну роботу. Деяким ст. пл. непобориму трудність і окови представляє все ще непиття і некуріння. Добачую брак енергійної п р о п а г а н д и у пластунів за рівновартність української м о в и з кождою іншою, на кождому кроці, брак почування обовязку в з а ї м н о г о з д о р о в л е н -

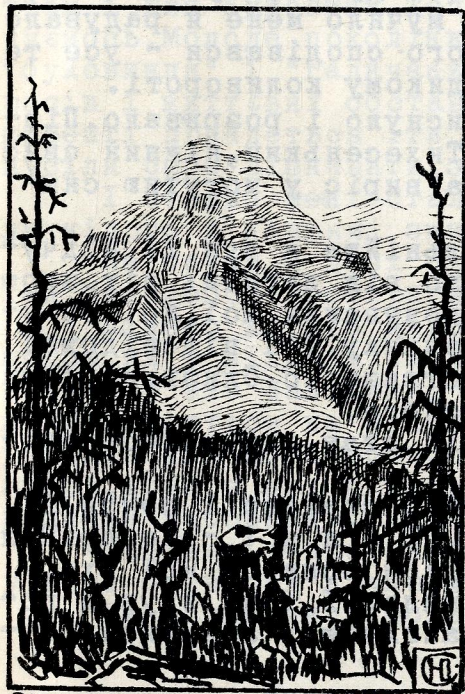
и я, що в часті походить також з сего, що пластуни не носять постійно пластових відзнак, без оправданої причини.

Вкінці можна зауважити брак потреби виміни (академічної) думок.

Ст. пластуни повинні уряджувати дискусійні сходи на різні теми. В дискусії виробляється і поширюється світогляд одиниць, тому гутірки ст. пластунів є також дуже корисні. Розуміється, правдиве заінтересовання темою і дискусією не сміє виходити поза межі товариської, поважної, спокійної, об'єктивної розмови. Теми, які викликають тільки спори і ведуть до розбивання єдності в Пласті не повинні зовсім бути порушувані, коли їх не удасться розглядати під кутом дивлення строго пластовим.

Списав: Мігет.

Ц И К Л Ь : З М А Н Д Р І В О К .

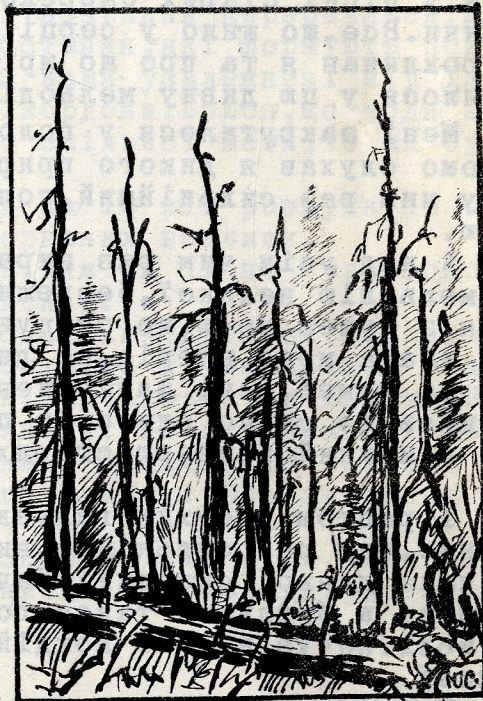
Вид з Аршиці на Грофу.

СПОМИН

ОДНОЇ

НОЧІ.

(Мойому
другові
Ромкові
М.)

Мотив на хребті Аршиці.

Через вечірний туман, що лежить над містом пробиваються тисячі світелок у моє вікно. Вони нагадують мені ці зорі, що блимали до нас з неба в св дивну ніч на хребті дикої Аршиці.

А коли ледяний вітер виє свою несамоовиту пісню, гуляючи по вулицях - я згадую ніжну, тихесеньку мелодію, що шуміла тої ночі у вершках старих, горганських смерік.

І в сірі години будня я згадую св чудну зоряну ніч; одну ніч із нашої вічної літньої мандрівки; ніч, в якій темряві я волю найшов.

В місці нашого таборування кінчився старезний, смереховий ліс. А радше не був це вже ліс, а самотні сухі пні, що остали ще по боротьбі із вихром. У їх підніжжя поторожені пняки, виверти та коріння творили дике побосвище. На крає його стояли наші шатра, перед ними ватра горіла, а далше тягнувся голий хребет, аж на близенький верх.

Я лежав на м'якій постелі з моху тихо, без руху. І кругом мене все мовчало, тою дивною мовчанкою, яку знає тільки наш гірський ліс. Рівні голі пні бігли просто від мене товстими ливами у небо. Тільки на їх кінцях висіли сухі, тоненькі галузки без фой. А далше блимали зорі.

Поволі горіла наша ватра. Ясно світилася груба гилляка на купі тліючого угілля. На однім вуглику блимав останками сил малесенький синій вогник, а з нього летіла в гору ниточка диму. Час від часу щось тріснуло і кілька іскор полинуло між зорі.

А навкруги та сама Велика Тиша. Тільки десь високо, у верхках смерік щось тихесенько свистало.

Я слухав. І в рівномірно монотоннім свисті - шумі чим раз виразніше вичував я дивну мелодію. Ніжну тужливу мелодію. Я слухав. І ось перший раз в житті у цій простій мелодії я зміст найшов. І нагло почув я у пісні старих смерехових верхків усі свої думки, переживання, бажання. Все, що жило у серці і мозку моєму, що мучило мене й радувало, що проклинав я та про що мріяв, в що вірив і чого сподівався - усе те вилялося у цю дивну мелодію і помішалось у дикому коливороті.

Мені закрутилося у голові, а груди щось тиснуло і розривало. Півсвідомо слухав я дикого природнього концерту. Тихесенький, ніжний свист вітру чим раз сильніший, голосніший ставав та виріс у могутню симфонію.

А над усім чим раз виразніше, чим раз сильніше я чув та відчував мелодію великої, безмежної туги; тої туги, що від дитячих літ зрослася з душею моєю, що опанувала усі думки та почуття мої, що без упину гнала мене вперед, не даючи ні хвилини спочинку. Тої підсвідомої туги за чимсь, мені майже невідомим, неясним, а страшенно близьким, туги за чимсь, що стало одинокою ціллю існування могого.

А ніжний концерт старих горганських смерік став диким, несамовитим.

І раптом, у сухих галузках надімном зашуміло скажено і почув я тамниче, чим раз сильніше, виразніше: В о л я, В о л я ! - Це прийшла розвязка дивної симфонії. Наче рев гармат оббила вона об мої уха, та ввела в бурливий танок горячу кров в моїх жилах. І тоді вчув я подих волі. Почув волю в кожній клітині тіла, в найглибших закутинах душі моєї.

Я був вольний, безмежно, безконечно, ідеально вольний.

Широко розкинувши руки на м'якій траві лежав я горілиць і глядів на зорі. Чув, що на обличчі моєму грає безжурний усміх. Бо найшов я хоч на малесеньку хвилину предмет туги могого серця, найшов ціль нашої вічної літньої мандрівки, найшов ціль могого існування. Найшов я волю у темряві ночі, під старезними горганськими смереками, на скалистім хребті дикої Аршиці.

Тихо горіла ватра, тихо було навкруги, тільки високо у верхках смерік, вітер тихесенько, ніжно свистав.

А на небі поволі гасли зорі.

АДЬО.

ПО ДОРОЗІ

Легкі, надрічні опари опали настільки, що став видним піскуватий острівець на середині ріки. Сонце викочувалось зза високого берега Дністра. Пролетіла сполошена чапля.

Лінивою течією пливе каяк.

Повагом несе нас Дністер, ген до границі, до трох кордонів одного народу, під чотирма займанщинами. В водах Дністра відбиваються по черзі, то раковецьке замчище, то вільховий гай із опущеним у воду віттям, то ліворуч скелі з печерою пустинника на чубку, то розсілі серед садків села. Часом відібється самотня постать граничника. Але вона тут якась чужа. І це мабуть вона сама почуває, що псує гармонію, бо вмить зникає.

Пливемо майже серединою ріки. На право Буковина, на ліво Галичина. Недавно ще процвітали між ними як найтісніші взаємини, Львів був центром і для Буковини. Тепер дві держави - і взаємини перервалися. Відчуємось. Молоде покоління зростає серед обставин, які формують психіку "буковинця" і "галичанина". Наростають між нами узалежнені від інтересів і життєвих обставин двох займанщин, кордони. Боюся, що коли нам нарешті прийдеться іти плече при плечу до спільної мети, то ми будемо мусіли себе пізнавати, зживатися.

І стидно мені стало пластунові, що ми за 10 літ розлуки, не зробили нічого в напрямі зжиття і навіязання порваних взаємин.

Не бачив я досі пластунів буковинців. Чиж би їх не було зовсім? Так бажалобся перевірити, наочно переконатися...

Ліниво котить Дністер хвилі. Вечоріло. Легкий сутінок западав над водою, як у віддалі зарисувалися обриси моста, що лучив колись оба береги. Ось вже Заліщики - український Мерай. Причальємо, висідаємо. Прохожі зглядаються на пластуна, видно не бачили. Тут Пласту немає. А чейже умовини для його розвою, прекрасні! Перемишль-Заліщики, з природи надаються, доби в них гуртувалося життя водного Пласту! Ось завдання перед водними таборами!....

Опадала денна пиліга. Сирим леготом занесло від ріки. Витягаючись у ріст будилося нічне життя великого літниська: променади, реставрації.

Ми розійшлися по кватирах.

В.М.Я.

НА ХОМЯКУ.

Ще не збудились ранні зорі,

Як ми вже вийшли на Хомяк

І опинилися на морі

Посеред падаючих мрак.

Хиткий наш корабель що хвилі

В бурливім морі потапав!

В гору здійнялись грізно хвилі,

А вітер кораблем хитав.

Нечайно схопився стихійно-!
А далі й - вмовк, не бурхав хвиль!:
І ми поплили вже спокійно:
А сонце золотило шпиль.

Н А Ш І У С М І Ш К И .

Мотто:

Сміх шкодить недугам.
А.

ПІК.

З ПРОМОВ СЛАВНИХ БЕСІДНИКІВ.

Дорогі Браття і Сестри! Випадає мені нині, ту на тім місці за-
брати також до Вас слово. Але я не говорю тому, що мушу, але тому, щоб ось
тут власне на тім місці виразити прилюдне признання всім тим, що мають
добру волю....
(Сер Лев.)

Гх!Грх!-Економічний стан Англії є так сильний, що ані гази ані
гармати не знищать його. Сей доказ є яскравим і достаточним приміром,
що ми мусимо сцентралізувати організацію акції для придбання фондів,
для ведення дальшої кооперації....
(Сер Бен.)

Я хочу, щоб Ви чули в моїм слові смак крові, а мої думки задзво-
нили у Вашій свідомості пірваними кайданами визволення. Грізить крати
зубами...Хай усі почують наш рев сили....
(Сер Ян.)

Бо прошу панів, ми яко такі мусимо стати на становищі, щоб за-
няти відповідне становище відносно платформи ідеології яко такої,
заслухавши очевидно доклада мого шановного передбесідника, яко такого.
(Сер Марк.)

Табор є здетермінований для спортивного виховання, бо руханка у чи-
стім воздуху є здоровійша, чим у занечищенім. У хаті вправляти можна
щайно тоді, як її провітриться так, що не буде ні одного бациля, бо інак-
ше се буде шкідливе для закомірків. Я є у щасливім положенні, що маю

статистику помірів панни Гертруди П. За два роки прибуло її 56 кг. на 57. при прирості одного см. Нормальна скількість ударів живчика була 112 на мінуту. Спорт є дозволений лише для полево розвинених, себо для тих, які покінчили вже 18 літ життя. (Сер Хар.)

АДЬО.

ФРАГМЕНТ.

22. липня 1928. р. Гора Маківка, мов ізмарагд. Лісові Чорти на горі табором, поліція на долині кордоном-неначе оправа. Появляються гуртки прочан, поліція гамує рух, Чорти інтервєдують:

Гр. Крафццофф: Прому - покажіть заборону!
Комісар: Не пуде і тилія!....
Файгель: Алеж це є безправство!
Комісар: Я з панем не муве!
Янkelьо: (З пінов на устах)
Алеж то просте лайд...
(Кусається в язик) до Фамілії:
Дозвольте пустити рих сили!
Пустіть, хай візьмуть мене до арешту!
Рибацьо: Чи маю тримати?
Готов же собі щось зробити!
Пік: Не бійся він тільки так страшить!
Батько Ісая: Ви пане не маєте права,
Вільних горожан зупиняти.
Я є історик-і конституцій знаю на память!
Комісар: Мувілем, же з панем не муве!
Пік: (Зробив до Фамілії "око")
Ваша правда-пане, пане надкомісар!
Та якби ви були ласкаві
І дали мені пять хвиль на інтервю,
То можеби я й доказав вам,
Що прецінь ви в блуді!....
Комісар: Гм! Може з панем розмавіць. (Відходять на бік.)
Фамілія вмішується між поліцаїв. На боці переконує Пік комісара,
комісар-Піка. Жести!
Нанько: (До прочан)
Ходіть швидко, вже можна!
I. Прочанин: Направду?.....
Стефко Рож.:З дозвіл!
II. Прочанин: Бо в мене є важні обовязки родинні.
III. Прочанин: (До себе-злосливо)
Виборці чекають!....
II. Прочанин: Скажіть так напевно-: є чорне на білім?
Стефко Рож.: Аво осьтам стилізують!
Прочани напірають, поліція ні в сих, ні в тих: пускає. Пік і комісар
ще переконують себе. Нарешті комісар похватує.
Комісар: Алеж оні ж вшисци на гурже!
Пік: Ов! - справді.....

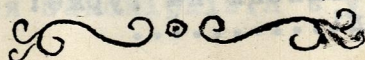
.....Час швидко втікає!
Комісар: Отом спатиляшии!
Пік: Га, що я пораджу!
Відходим! (Приказує: Гусаком, ліва нога штивна-
Фамілія рум!)
Комісар вишарпує рештки волосся. Вужем суне Фамілія, Хвостик зами-
кає похід.
Хвостик-Коржик: (Заа останнього закрута викиляється,
Грає на носі і показує "дуля").
Мені: Прочуваяться слова пісні: "Надаремно Ванька ходиш!"
(Куртина).

Б.КОРОПЕЦЬКИЙ.

2029....

(Кусочок марсіянської фільми.)

Золотим бором стреміли в небо хмародери Пластгороду.
Просторими вікнами вливалось в біро жагуче золоте липневого ранку
-Товаришу Петре: Чи подали вже пошту?
-Ні!. відповів. Пождіть хвилину. Сейчас подзвоню-хай скінчу провірку
-Добре!-ствердив і повагом підійшов до лучника.
-Будь ласка-подайте сьогоднішню пошту!
Тиху, що залягла кімнату протяли зичливі гудки(гуділи восьму)
Й скрип ліфту, що двигав пошту.
-Важенька!-промовив Петро й по хвилині висипав на стіл листи, ча-
сописи, пакети...
-Пождіть! Чи не "Молоде Життя"! Якраз! Ходи сюда старий друже!
-Обсмистеж воно! Таборове число!-Зауважив і поклав на стіл. Я про-
ногом вхопив.
"Завтра отворення табору "Сокіл 100". Марс-долина "Л.Ч." било
у вічі грубим друком.
-Петре! Чусте! Завтра отворення табору! Майте! Читайте!
Петро жадібно глїтав очима сторінки.
Треба повідомити дружину! прошибло мені крізь голову.
-Вибачте! Де слухавки?-переривав.
-Біля апарату!-ледви чутно пробовтує Петро.
Хвиля 523! виринає з підсвідомости й нервовними руками старавсь
наладнати апарат.
-Марусь!-нічого не чути-дось важко ступає. На екрані телевізора
виринула сталевя голова гомункулєса.
-Гомункулєс! Куди виїшла старенька?! Куди?! По квіток до театру?!-
От тобі й на!
-Слухай! Тим тимчасом приладь 100 вітамінних А і Б пластінок,
2 коробки кондензованого какао й замов на завтра 2 білети у ранішньо-
му марсіянському вагоні.
-Скінчили?!-перервав Петро й прискочив до апарату.
-Оксано!-лунало на цілу кімнату. От тобі й на! й вона кудись по-
нялася.
-Гомункулєс!-і посипались різкі прикази.

Ледви діждався вечора. Ледви добивсь до дому. Здається й авто тягнулось як смола й руховий на перехрестях стояв як паралітик і ліфт підносився як грішна душа до неба.

Маруся уже ждала. Круглі наплечники посідали, як сироти в кутку. Дзвонив апарат!

- То ви товаришу-директор?! Так! Ідемо! Завтра ранішим! Ви також? Чудесно! Петро теж іде з нами! Сядемо разом! Скоб!

Цілий вечір я вештався наче у горячці.

Ніч спішно згортала сумерки.

В ранніх сутінках сунулись залізними сточленими зміями валки авт.

Пластгород дрімав. Та не дрімав аеродром. Хвилював сірим морем пластових капелюхів, морем плечаків, перегородженим поясом білих палиць. Усе товпилось біля довжелезного тіла міжпланетної ракети.

- Не турбуйтеся! Вагон просторий-для усіх місце буде- загудів з заду Петро.

- Добрийдень! Скоб!-привитавсь з Марусею-Ви теж у табор? Боїтесь самого пустити! Так-так! Слушно!

Дальшої розмови я не чув. У далі запримітив капелюх директора, що з трудом пробиравсь крізь товпу в нашу сторону.

- Го! Го! А деж добродійка?!-спитали ми хором.

- Лишилась і приїде пополудневим, як відрядить діти у "Табір Новиків"-і хустиною стирає спітніле чоло.

Задріжало могутнє тіло ракети.

Ми підірвались з землі й поволі підносились над Пластгородом. У долі серед бору хмародерів сріблом ставу вилискувались зеркала соняшних машин нашого заводу.

У вагоні залунало "Гей, пластуни!"....

- Ви куди, товаришко?-спитав я сусідку.

- У санітарний!-і поправила рукав з білою лентою, перегородженою червоним хрестом.

- Богацько душ у неї на сумління-зітхнув сусід з напроти.

Мчались з божевільною швидкістю.

Земля у долі ставала зі здоровенної миски, галушкою.

Вагоном рвануло.

- Ми покинули атмосферу-зауважив хтось з переду-за 4 години будемо на Марсі.

Години минали.

Тахметри стали що раз то менше відхилятися.

Легке потрясення й ми на аеродромі табору.

Грімке "Скоб" протяло воздух. Нас вітав вождь табору й ті, що уже прибули.

- Сього року століття його вождування, -шептав Петро-мимоходом кажучи-недавно в третє відмолоджувався.

Ти чого куняєш? Іди спати!

Передімнов наче екран у кіно, коли прірветься стяжка, -забіліли

листки книжки.

Виходить, - я не на Марсі, а на Землі. Треба йти спати, може далше приснитися.

Зредагував АДЬО.

ДИВОГЛЯДИ. (автентичне)

ПЛАСТОВА ПЕРЕДБАЧЛИВІСТЬ.

Кошовий оголосив на звітті, що вийшла вже збірка поезій пластового письменника К. Равіва: "Дорога".

Курінний в Куріні повторяє звіт: Товариші, вийшла збірка поезій скавта-мастра Етра Пісаєва - "Нова Зоря" - видана видавництвом "Вог-Ні". -

ЗАСЛУХАНИЙ НА СВЯТІ ВЕСНИ-ЗВІТ.

- Голошу слухняно, що прибуло на Свято Весни 6. Озонів, парасоль, самовар і пара калюшів.

ПРОЕКТ РЕОРГАНІЗАЦІЇ.

До Головної Управи УУСП вплинув проєкт перереєстрації Курінів старших пластуників. Поділ Курінів виглядає ось так: Куріні діляться на:

- I. Характеристичні
- а) демонічні (Ті, що греблі рвуть, Лісові Ч.)
 - б) перелетні (Ластівка)
 - в) публічної ужиточности (Санітарний)

II. З огляду на стан їхньої скупності на:

- а) ціпки (5. Курінь-Станіславів)
- б) плинні (Чорноморці, 7. Курінь Самітників)
- в) газові (Озони)

ЧОМУ ПОЕТИ МОВКНУТЬ, ЗАКОПУЮЧИ ТАЛАНИ?

Ст. пл. Н. Ч. Миринська внесла урядовою дорогою до ВЛК, на руки полюбовного судді Фі. Дани-Голя скаргу на пластового поета Графа Цофф фон Крав, що він на знак невдячності, не зважаючи на свої попередньо заприсяжені слова, посмів назвати свою збірку поезій "Дорога" - а не "Дороба".

ОДИН ОБІЖНИК. (стилізація Дрі-Ті).

У зв'язи з живішим українсько-партійно-політичним виборчим рухом, який раз у раз то більше охоплює дораз то ширші круги пластової молоді, егізальтуючи непередбачувачу і немаючу свідомости шкідливих наслідків для всесвітніх ідеалів Правди, Добра і Краси-молодь, пригадується, що Пласт як організація для всестороннього патріотичного самовиховання, в справі політичних партій, як в річ противну пластовому філософічному світоглядові, обґрунтованому на змаганні до всецілого, конструктивного будування молодечих душ - не мішається і ніяка частина не може зорганізовано як цілість, чи частина У.П.У. виконувати дотичних приказів, ані підніматися прислуг політичним чинникам.

За Верховного Отамана:

ТАРАС ДУРБАК, СЕКРЕТАР.

2512

A.P.

0.60

(1984)

ab

m 2512